

DE „FREULE”

HET WAS EEN „FREULE”. JA, ZOO WERD ze ons voorgesteld en je zag haar titel op het dagblad, dat elken morgen bij de „post voor de gasten” lag. De „freule” verscheen bij elken maaltijd met een mantel aan. Nu ja, dat kun je doen als je een „freule” bent, dat vindt geen mensch vreemd. Ze riep den kellner onderscheidene malen bij de maaltijden. Den eenen dag was de rijst niet gaar, den tweeden dag was de zalm bedorven, een volgenden dag was het ijs te koud of de soep te heet.

De kellner boog maar eens en luisterde geduldig en lachte een beetje spottend, als de freule hem niet meer zien kon.

Behalve bij de maaltijden was de freule nooit in het hotel. Bij elke wandeling, die je maakte, zag je haar plotseling in 't een of andere donkere laantje opdoemen.

Toen er kinderen in 't hotel kwamen en de ouders de kamer naast de hare betrokken, verzocht ze, om het mogelijke lawaai, een andere kamer en koos één der mooiste van het hotel.

Wat was dit voor een wonderlijke persoon? Wat beteekenden die eenzame zwerftochten, en waar was ze 's avonds, als we allen in de serre of in de conversatiezaal zaten?

Vragen, waarop niemand 't antwoord wist, die ook waarschijnlijk in niemand opkwamen, die mij bezig hielden, omdat ik het zoo'n verlaten en eenzame ziel vond.

Toen we vertrokken, vonden we den eigenaar van het hotel in een opgewonden stemming. De „freule” was al vier weken in 't hotel. De koffers zouden nagezonden worden, maar er was geen koffer gekomen. De eigenaar had een klein beetje argwaan gekregen en haar beleefd verzocht te betalen. Eénmaal — tweemaal — zonder resultaat. Nu had hij zich met de politie in verbinding gesteld en bleek de „freule” geen freule te zijn, maar een oplichtster, die door de Amsterdamsche politie gezocht werd wegens oplichting voor een kleine duizend gulden.

En binnen een paar minuten was de freule gehaald door een paar rechercheurs incognito en zat nu in het cachot, om te worden overgebracht naar de gevangenis.

De eerste dagen kon ik niet los komen van deze tragédie. Ik zie aldoor de onrustige oogen van deze zwerfende vreemdelinge. En ik moet er telkens aan denken, dat ze nu, inplaats van in de lichte, vroolijke hotelkamer, in het donkere cachot ontwaakt. Nu zal ze wel in de gevangenis zijn.

En hoewel ik boos op haar ben, dat ze den vriendelijken en voorkomenden eigenaar van het hotel zoo bedrogen en benadeeld heeft, kan ik toch niet nalaten, zachtjes te bidden: „Heere, wees met alle eenzame en verlaten zielen, die in de gevangenis zijn, want ze hebben U zoo noodig.”

A. M. EMOUS

GEDACHTE

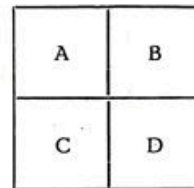
In één uur kan een levenswerk vernietigd worden. Een onvoorzichtige stoot tegen een schaakspel kan het geheele spel in de war brengen. Het lot van iemands geheele verdere leven kan soms afhangen van één oogenblik.

50

GOED NADENKEN EN OPLOSSEN

Vier neven erfdn gezamenlijk van hun oom een stuk grond, onder de bepaling, dat zij dit aan de gemeente moesten afstaan, wanneer zij het over de verdeling niet eens konden worden. Toen hun dit voorgelezen werd uit het testament, begonnen zij hartelijk te lachen, want zoowel de een als de ander dacht, dat dit toch werkelijk niet het minste bezwaar kon opleveren, en dat er niets anders te doen viel, dan eenvoudig datgene, wat hier in de figuur staat aangegeven. Maar jawel, toen de notaris verder las, kwam er een conditie bij, die de zaak toch wel een beetje moeilijker maakte. De goede oom, die zich altijd allerlei wiskunstige berekeningen in het hoofd had gehaald, had daarbij bepaald, dat ieders gedeelte met eenige meters muur of schutting aan de drie overigen moest grenzen, en dit nu was met de hier aangegeven verdeling niet het geval.

Hoe is het mogelijk, dat aan de voorwaarde toch voldaan werd? Men teekene den toestand met een figuur.

Het antwoord wordt in het volgende nummer geplaatst. Men zende geen oplossingen naar ons.

RICHTINGSLIJNEN *)

MET GROOTE BELANGSTELLING HEB IK gegrepen naar het werk van Nellie van Kol, dat verscheen onder den titel Richtingslijnen, en dit boek gelezen. Het is een bundel beschouwingen, door deze begaafde schrijfster geschreven in den tijd, dat zij vrouwenarbeid en kinderleven als terrein van haar taak had gekozen. Haar dochter en Ida Heyermans, haar vroegere medewerkster, verzamelden ze, terwijl Prof. Dr. J. H. Gunning W.zn. een „voorwoord” schreef.

Wat een mooi gekozen titel: Richtingslijnen! Het aangeven van zekere richting door enkele lijnen. — En welke richting wordt hier gewezen? De richting, „die betrekking heeft op de verhouding van de volwassenen tot kinderen en jongeren, en alles wat daarop invloed uitoefent,” zooals Ida Heyermans het uitdrukte.

Toen ik den titel van het boek ergens zag en daarna den naam van de schrijfster, verwachtte ik heel iets anders dan thans vóór mij ligt. Wij kennen Nellie van Kol eigenlijk het best door haar „Stamelingen,” en „Uit de diepte.” Deze gedichtenbundels, die volgens haarzelf zoo weinig te maken hebben met kunst, spraken voor ons een taal, die we zoo goed verstaan, namelijk de taal des geloofs.

En als ik nu deze paedagogische schetsen lees, zoo mooi van taal, zoo teer van inhoud, zoo rijk aan gedachten, dan is het me net of er een geheel andere vrouw aan 't woord is dan Nellie van Kol.

Prof. Gunning schrijft in zijn woord vooraf, dat Nellie van Kol stierf in vergetelheid, zoo niet in verlatenheid: reeds sedert vele jaren was zij feitelijk voor ons volk dood, haar heengaan werd nauwelijks opgemerkt. En dan noemt de inleider de omstandigheden, waarin de oorzaak daarvan gevonden moeten worden, nl. de tot tweemaal toe voorkomende wending in haar leven. Eerst de verwisseling van haar arbeid aan „de Vrouw” met dien voor de Kinderlectuur; daarna de regillieuze ommekeer.

Prof. Gunning erkent, dat Nellie ook in die phases harer ontwikkeling voor velen tot zegen is geweest, maar ook, dat het contact met de massa, haar vermaardheid, snel daalde,

*) Uitgave van Querido's Uitg.-Mij. te Amsterdam.